

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐπηρσεῖα καὶ ὑπὸ τοῦ θινεμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησία . . . δρ. 16. —	Ἑτησία . . . δρ. 25. —
Ἑξάμηνος . . . 8,50	Ἑξάμηνος . . . 13. —
Τρίμηνος . . . 4,50	Τρίμηνος . . . 7. —

Περίοδος Β'—Τόμος 29ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις 29 Ἰανουαρίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἔτος 44ον—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Καὶ σιγότερα ἐπρόσθεσε :

—Ἡ κυρία δὲ σὲ θέλει πιά, ἀφ' οὗτου ἔμαθε ποὺ εἶσαι. Δὲ φταίω ἐγώ. Πές το τῆς μητέρας σου.

—Φτάνει! διέκοψε ἄγρια ἡ σκληρὴ γυναῖκα... Πρέπει νὰ δικαιολογηθῶμε κι' ὅλας ποὺ διώχνουμε αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο ;

Ἡ Φρέδος δὲν εἶπε τίποτα. Ἦταν λυπημένος, ταπεινωμένος, γιατί τὸν μεταχειρίζονταν καὶ τὸν ἐβρίζαν ἔτσι μπρὸς στὴ Σελίλη· μὰ ἡ ὑπερηφάνειά του δὲν τὸν ἄφινε νὰ δείχνῃ τὴ λύπη του καὶ εἶπε μοναχά :

—Ποῦ καλὰ... Φεύγω... μὰ δὲν εἶναι σωστό, κυρία, νὰ πληρώνω ἐγὼ τίς ἁμαρτίες τοῦ πατέρα μου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῇ ἦταν τόσο δίκαιη, ποὺ ὁ μαραγκὸς καὶ τὰ δύο παιδιὰ κοίταζαν τὴ φοβερὴ γυναῖκα μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς ἡ φωνὴ αὐτῆς ἀθωότητος θὰ συγκινοῦσε ἴσως τὴν καρδιά της ὅπως ἐσυγκίνησε καὶ τὴ δική τους.

Μὰ ἡ Μελανία Ἀζάρ κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ εὐαίσθητη, καὶ τῷδε ἰσχυρῶς... Μὲ ἀκόμη περισσότερη σκληρότητα, φώναξε :

—Κατὰ μάννα, κατὰ κύρη... ἔχω πεποῖθησι πὺς σὺ κλέφτης εἶσαι ἀντὶ τὸν πατέρα σου.

—Ὁ Φρέδος ἐτοιμάσθηκε ν' ἀποκρούσῃ αὐτὴ τὴ συγκεκριμένη κατηγορίαν. Ὅλοι, ἄλλως τε, περίμεναν ἀπ' αὐτὸν κάποια διαμαρτυρία.

Μὰ τὸ παιδί, ἔχοντας πάντα στὸ νοῦ του τὸ ζαμπόνι καὶ τὴ μποτίλλια τῆς βραχέως, χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Αὐτὴ ἡ ταπεινωτικὴ στάσις δὲν διέφευγε ἀπ' τὴν προσοχὴ τῆς Μελανίας.

Ἡ γυναῖκα αὐτῇ ἦταν ἓνα ἀπ' τὰ μοχθηρὰ καὶ ἀνανδρὰ ἐκεῖνα ὄντα, ποὺ

κατασπαράζουν ἀκόμη περισσότερο τὸ θυμὸν τοῦ δταν μένει ἀνυπεράσπιστος. Καὶ ξαφνικὰ μιὰ σκέψις ἔλαμψε στὸ νοῦ τῆς καὶ προσέθεσε :

—Βεβαίωτατα! καὶ σὺ κλέφτης εἶσαι. Καὶ προτοῦ φύγῃς, θέλω νὰ βεβαιωθῶ... Δεῖξε μου ἀμέσως τὰ πράγματά σου.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἡ μέγαιρα ὤρμησε στὸν τοῖχο, ὅπου ἦταν

«—Ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ! Κλέφτης!...» (Σελ. 65, στ. γ.)

τὰ ντουλάπια ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦσαν οἱ μαθητευόμενοι. Καθένας εἶχε τὸ δικό του. Φύλαγαν ἐκεῖ μέσα τὰ ἀτομικά τους πράγματα καὶ τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς.

Μὲ μιὰ κίνησιν ἡ κυρία Ἀζάρ ἀνοίξε τὴν πόρταν τοῦ ντουλαπιοῦ τοῦ Φρέδου καὶ πέταξε χάμω ὅλα ὅσα ἦταν μέσα.

Ἀλλοῖμονοι! Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ρούχα του, τὰ παπούτσιά του, τὸ φτωχικὸν δεματάκι ποὺ τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει ἡ μητέρα του, ἐφάνη κι' ἓνα ζαμπόνι μισοφαγωμένο, δύο μποτίλλιες

βραχί, ποὺ πέφτοντας, ἔσπασαν καὶ τέλος ἓνα ἀσημένιον κουταλάκι.

Ὅλα τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς τὸ Φρέδο, ποὺ παρακολουθοῦσε χλωμὸς κι' ἀμίλητος αὐτὸ τὸ ἐνοχοποιητικὸν ζετύλιγμα. Τί ἐσήμαιναν αὐτά ;

Τὸ ζαμπόνι, οἱ μποτίλλιες, μάλιστα : τὰ εἶχε κρύψει στὸ ντουλάπι τοῦ ἀφοῦ ἔφυγε ὁ Φιδὲς καὶ ὕστερα τάχε ξεχάσει... Μὰ αὐτὸ τὸ ἀσημένιον κουταλάκι ; ὁ Φρέδος πρώτη φορὰ τὸ βέλεπε.

Πὼς βρέθηκε μέσα στὰ πράγματά του ; Ἀρα γε τόχε ψαρεύει κατὰ λάθος μαζί μὲ τὰλλα, ἢ μήπως κανένα ἐγκληματικὸν χερί τόχε βάλει μὲ ὑστεροβουλία ἐκεῖ μέσα, γιὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν γιὰ κλέφτη ;

Δὲν πρόφθασε νὰ σχηματίσῃ γνώμη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα : ἡ Μελανία, θριαμβευτικὴ καὶ γεμάτη τόλμη ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν ποὺ εἶχε κάνει, θέλησε νὰ τὸν πιᾶσιν ἀπ' τ' αὐτὴ φωνάζοντας :

—Ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ! Κλέφτης! Ληστή! Κανάγια!

Μὰ ὁ Φρέδος ἔχασε τὴν ὑπομονήν του. Σὲ μιὰ στιγμὴ θυμήθηκε τὰ μαθήματα ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Φειδὲς, ἐπιάσε τὸ χερί τῆς κυρᾶς τοῦ σ' ἓνα ὠρισμένο σημεῖον καὶ μὲ μιὰ ἀπλὴ πίεσιν τῶν δύο του δακτύλων τὴν ἔκαμε νὰ οὐρλιάσῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Τὸν ἄφησε γρήγορα κι' ἐφώνησε :

—Νὰ τα μας!... Τώρα θέλει καὶ νὰ μᾶς δολοφονήσῃ... Ὁ κακοῦργος!... Φέρτε τὴν ἀστυνομίαν! γρήγορα! γρήγορα!...

Ἐπὶ τῇ φωνῇ αὐτῇ, ὁ Φρέδος ἔβλεπε ἄντρα τῆς ποὺ στεκόταν ἀκίνητος, τοῦ εἶπε :

—Μὰ τί στέκεσαι λοιπόν, κουτοῦλιακα, καὶ δὲν πᾶς νὰ φέρῃς τοὺς χωροφύλακες ;

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ μαραγκὸς δὲν ὠπάκουσε :

—Πίστεφέ με, ἀγαπητὴ μου, συμβούλευσε. Εἶναι περιττὸ νὰ κάνουμε σοῦσουρο καὶ νὰ μαζέψουμε δῶ-μέσα

τόν κόσμο. Αυτό θά είχε ένοχλητικές συνέπειες... Βρήκες τὸ κουταλάκι σου· τὸ καλύτερο πῶχεις νὰ κάνης εἶναι νὰ στείλῃς σπῖτι του αὐτὸν πὸ μικρὸ δυστυχισμένο καὶ νὰ τὸ ξεχάσῃς.

Ἡ κυρία Ἀζάρ σήκωσε τὰ μακρὰ της χέρια πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε διαδοχικὰ τὸ καθένα ἀπ' τὰ μάτια της καὶ ἐφώνησε:

—Μὰ, Θεέ μου, εἶναι δυνατό νὰ ὑπάρχῃ ἄνδρας τόσο βλάκας, τόσο ἄ-συλλόγιστος, σὰν τὸ δικό μου! Νὰ πηγαίνῃ, ἀκούς, νὰ μπάζῃ μὲς στὸ σπῖτι του τέτοια ἀχρεῖα ὑποκείμενα!

—Ὡστόσο, ὁ Φρέδος σιγὰ-σιγὰ εἶχε ξαναγίνει θαρρετὸς καὶ, ἀφίνοντας τὴν φοβισμένη στάση ποὺ εἶχε κρατήσει ὡς τώρα, ἤρθε καὶ στάθηκε ἀγέρωχα μπὸς στὴ Μελανία καὶ φώναξε καὶ αὐ-τὸς μὲ τὴ σειρά του:

—Κυρία, εἶπε, ἀρκετὰ μὲ βρίσκατε ὡς τώρα καὶ ἤρθε ἡ σειρά μου νὰ μι-λήσω καὶ ἐγώ.

—Πῶς, τὸν διέκοψε ἡ κυρά. Τολ-μᾶς λοιπὸν νὰ δικαιολογηθῇς;

—Μάλιστα! ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Φρέδος. Προτοῦ φύγω, θὰ τὰ πῶ ὅλα... Ὅχι γιὰ σᾶς, γιατί σᾶς δὲ σᾶς λογαριάζω, ἀλλὰ γιὰ τὸν κύριο Ἀ-ζάρ, ποὺ στάθηκε καλὸς γιὰ μένα, γιὰ τὴ Σεσίλη, γιὰ τὸν Ἰουλιανό, θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια.

—Τὴν ξέρουμε ἀρκετὰ τὴν ἀλή-θεια! ἔκαμε ἡ γυναῖκα τοῦ μαχακοῦ δείχνοντας τὰ στοιχεῖα τῆς ἀποδεί-ξεως, τὸ μισοφαγωμένο ζαμπόνι καὶ τὴ σπασμένη μπουτίλλια, ποὺ εἶχαν μείνει χάμω.

—Ὅσο γιὰ τὸ κουταλάκι τῷχε βάλει ἀμέσως στὴν τσέπη της.

—Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἐξακολού-θησε:

—Ὁμολογῶ, εἶπε, ὅτι ὅταν μ' ἀ-φίνατε ἀδικὰ νὰ πεθάνω τῆς πείνας, ἔκλεψα λίγη τροφή... Μὰ δὲν ἔκλεψα ἀσημένιο κουταλάκι... Αὐτὸ σᾶς τ' ὀρκίζομαι! Σᾶς δεινὸ τὸ λόγο τῆς τι-μῆς μου.

—Ἐνα εἰρωνικὸ γέλιο τὸν ἔκοψε:

—Χά! χά! φώναξε ἡ κυρία Ἀζάρ, ὁ λόγος τῆς τιμῆς τοῦ γιοῦ τοῦ Δυρ-μπάν!... Τὴν ξέρουμε τὴν ἀξία του.

Αὐτὴ ἡ τελευταία βρισιὰ ἔκανε τὸ παιδί νὰ χλωμιάσῃ.

Κοίταξε γύρω του τὸν κύριο Ἀζάρ, τὴ Σεσίλη, τὸν Ἰουλιανό. Ἀπ' τὸ ὕψος τους κατὰλαβε πῶς δὲν τὸν ἐ-πίστευαν.

Τότε ἐννοίωσα κάτι νὰ ζωντανεύῃ μέσα του. Ἐπανεστίασε ἐναντία στὴν ἀδικίαν· ἔγινε κακός. Ὁ καλὸς Φρέδος, τὸ ἀγαπημένο παιδί τῆς μητέρας του, εἶχε χαθῇ καὶ ἔδινε τὴ θέση του στὸν κακὸ Φρέδο, τὸ μαθητὴ τοῦ Φιδέ.

Δὲν προσπάθησε πιά νὰ δικαιολο-γηθῇ, καὶ μ' ἓνα περιφρονητικὸ τόνο

φώναξε σηκώνοντας τοὺς ὤμους του:

—Τὸ κάτω κάτω ἀκόμη χειρότερα! Μπορεῖτε νὰ νομίζετε, ὅτι θέλετε... δὲ δύνῃ πεντάρη... ὁ Φιδὲς εἶχε δίκιο. Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν τοῦ καταδίκου δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους, ποὺ μποροῦν νὰ ζήσουν μὲ τίμιους ἀνθρώπους... Δὲ μὲ πιστεύετε, μὲ διώχνετε; πολὺ καλὰ, φεύγω καὶ ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω.

Προφέροντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ἀνταρσίας, ὁ μαθητευόμενος κράτησε τὰ δάκρυα, ποὺ ἀνέβαιναν στὰ μάτια του ἔδωσε τίς τέσσερες γωνίες τῆς πετσέτας, ποὺ εἶχε τὰ πράγματά του καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ μιὰ λέξη ἀποχαιρετισμοῦ ἢ λύπης. Ὅμως τὴ στιγμή ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα ὁ Ἰουλιανὸς τὸν ἐπλησίασε αὐθόρμητα.

—Φρέδε, σὲ πιστεύω ἐγώ, τὸ εἶπε, σπρίγγοντας τοῦ τὸ χέρι... Ἔχω πε-ποῖθησῃ πῶς δὲν τὸ κλεψὲς ἐοῦ τὸ κουταλάκι.

—Ἐχει γοῦστο! ἔκαμε γελώντας ἡ κυρία Ἀζάρ. Φαίνεται θὰ πῇγε μονάχο του καὶ θὰ χώθηκε μέσα στὰ πράγματά του.

—Ὁ Ἰουλιανὸς γύρισε θαρρετὰ. Κάρ-φωσε μὲ τόλμη τὰ δυὸ ἐλκρινῆ καὶ ἀνὰ τοῦ μάτια στὸ μονάκριβο μάτι τῆς κυρᾶς του καὶ ἀπάντησε:

—Ὅχι βέβαια μονάχο του! Τὸ κουταλάκι δὲν ἤρθε μονάχο του, μὰ ἴσως κάποιος τὸ βάλει... κάποιος, ποὺ τὸν εἶδε χτὲς τὸ βράδυ νὰ τριγυρίζῃ κρυφὰ μέσα στὸ μαγαζί!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν ἡ σειρά τῆς κυ-ρίως Ἀζάρ νὰ χαμηλώσῃ τὸ κεφάλι.

Βιάστηκε νὰ διώξῃ μιὰ ὥρα ἀρχή-τερα τὸ παιδί. Μὰ ἐκεῖνο, ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ ἀκούσε τὸν ὑπαινιγμὸ τοῦ συντρόφου του, δὲ βιάζοταν πιά νὰ φύγῃ.

—Ὁ Ἰουλιανός, μὲ τὴν τολμηρὴ του ἐπέμβαση, εἶχε κάπως ἐκασοποίησῃ τὸ παιδί.

—Ἀπ' ὅσους ἦταν ἐκεῖ, κανεὶς δὲν εἶχε πιά ἀμφιβολία: ἡ μοχθηρὴ Με-λανία εἶχε σκαρώσει ὅλη αὐτὴν τὴν ἱστορία γιὰ νὰ βρῇ ἀφορμὴ νὰ διώ-ξῃ τὸν μικρὸ Δυρμπάν. Αὐτὴ εἶχε βάλει τὸ ἀσημένιο κουταλάκι μέσα στὰ ρούχα του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν πῇ κλέφτη καὶ νὰ τὸν διώξῃ ντρο-πισμένο.

Ἡ τόλμη τοῦ Ἰουλιανοῦ ἔκανε τὸ σχέδιό αὐτὸ ν' ἀποτύχῃ, ἐν μέρει τοῦ-λάχιστο. Τὸ παιδί ἐφευγε διωγμένο, μὰ ὅλη ἡ ντροπὴ ἔπεφτε στὴ Μελα-νία, ποὺ εἶχε δειξέι τέτοια ἀνανδρία.

Τρελλὰ ἀπὸ χαρὰ, καθὼς εἶδε τὸ ἀποτελεσμα ποὺ ἔφεραν τὰ λόγια τοῦ συντρόφου του, ὁ Φρέδος ἔτρεξε στὸν Ἰουλιανό, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦπε μὲ συγκινημένη φωνή.

—Εὐχαριστῶ, Ἰουλιανέ, εὐχαρι-

στῶ! Μοῦ σώζεις τὴν τιμὴ μου. Τώρα πιά εἵμαστε φίλοι σὲ ζωὴ καὶ σὲ θά-νατο... Κι' ἴσως θάρῃ μιὰ μέρα ποὺ θὰ μπορέσω νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐ-γνωμοσύνη μου.

—Ἦστερα, προτοῦ ἡ κυρά - Ἀζάρ προστάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, γύρισε στὴ Σεσίλη, ποὺ ἔκλαιγε σιγὰ σιγὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀντίο, Σεσίλη... Τώρα πιά ἔγι-νε ἡ ἐκλογὴ σου. Τὸν Ἰουλιανὸ θὰ πάρῃς ἄντρα, ὅταν μεγαλώσεται καὶ εἶ-δὼ. Εἶναι καλὸ παιδί καὶ θὰ σ' ἀ-ξίζει.

Δὲν πρόφτασε νὰ πῇ περισσό-τερα.

Ἡ γυναῖκα ἔκανε ἓνα ἐπιβλητικὸ νόημα στὸν ἄντρα τῆς καὶ ὁ μαχακὸς ἀποφάσισε νὰ ἐπέμβῃ. Σπρώχνοντας τὸν Φρέδο ἀπὸ τοὺς ὤμους, τοῦλεγε σιγὰ.

—Πήγαινε, μικρέ. Πήγαινε νὰ βρῇς τὴ μητέρα σου. Θάρῃ αὐτομα νὰ τὴν ἰδῶ καὶ θὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα.

Ἡ πόρτα τοῦ ξυλουργείου ξανά-κλεισε μ' ἓνα βαρὺ κρότο.

—Ὁ Φρέδος βρέθηκε στὸ δρόμο, μό-νος καὶ ἀπελπισμένος, μέσα στὸ πλῆ-θος τῶν διαβατῶν, ποὺ ἀδιάφοροι ἐ-πήγαιναν στὶς δουλειές των.

Ἐμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος σὰ νὰ δίσταζε πῶς δρόμο νὰ πάρῃ ὕστε-ρα, παίρνοντας μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφα-ση, ἐφυγε τρέχοντας πρὸς τὴν παλιά του συνοικία. Καὶ στὸ στόμα του εἶχε αὐτὴ τὴ λέξη:

—Μητέρα!

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΔΡΟΜΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

(Τοῦ φίλου μου Π. Ν. Καραβία)

ΣΑΝ κάποιο ἀγνίκλημα καὶ ἐγὼ ὡς στενωπὸ κοντὰ σου, παλιὸ σπιτάκι ἀγροτικόν, μέσ' στὴν καρδιά τοῦ δάσου, νὰ σιγοκλαίω μὲ τὸ βοριά καὶ τῶν κλαδιῶν τὸ τάσι, τὴν ἀνοιξιάνικη δροσιά ἢ καρδιά μου νὰ χορτάσῃ.

ΠΡΟΣ τοὺς ἀγροὺς πλανήθηκα μ' ἓνα βιβλίο σὸ χέρι: βαθεῖα στὰ δάση στέναζε βαρὺ τὸ κλοκαῖρι, πολεμικὸν ἀπ' τὸ χιονιὰ καὶ ὡς τ' ἀερογιάλι πέρα στριγγὰ ἀντιχοῦσε τὸ πικρὸ παράπονο τοῦ ἀγέρα.

ΣΤΟ τζάνι ἀπόστασε ἡ φωτιά τὴ φλόγα ν' ἀναδίνει, σὰν κάποιο σῶμα ἀνθρωπινὸ δαυμένο ἀπ' τὴν Ὀδύνη, ποὺ νὰ σειστεῖ πιά δὲ μπορεῖ καὶ οὐτε φωνὴ νὰ βγάλει γιατί εἶναι ὁ πόνος του βαθεῖς καὶ ἡ θλίψη του μεγάλη.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ!

Πρὶν ἀπὸ πολλοὺς μῆνες τώρα, ἡ Λίνα περίμενε μὲ πόθο τὰ γενέθλιά της· δὲν ἔχει, βλέπετε, ἡ καίμενη ὀ-νομα νὰ γιορτάσῃ ἔτσι ποὺ τὴν ἔβγα-λε ὁ νονὸς της! Εἶναι λοιπὸν ἀνα-γκασιμένη κάθε χρόνο μόνο μιὰ φορὰ νὰ γιορτάζῃ καὶ νὰ λογαριάζῃ ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωὶ τῆς γιορτῆς τῆς τίς ἡ-μέρες ποὺ τῆς μένουν ἀκόμη ὡς τ' ἄλ-λα τῆς γενέθλια.

Ὅσο ὅμως κοντεύανε, τόσο καὶ γρη-γορώτερα περνοῦσε ὁ καιρὸς ὡς ποὺ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ, ἤρθε καὶ ἡ παραμονή, ποὺ, καθὼς ξέρουμε, εἶναι καλύτερη καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς, μὲ τὴν προσδοκία τῶν δώρων, τὴν ἀμφιβολία ἐκείνη ποὺ τόσο εὐχάριστη εἶναι.

Κι' ὅμως ἡ Λίνα δὲν αἰσθάνεται καμμιά χαρὰ· βέβαια, ὅλα θὰ γίνουν καλὰ καὶ ἄξια: ἡ κυρά-Δένη πάει ἔξω ν' ἀγοράσῃ τὰ ὑλικά γιὰ τὸ γλυκὸ καὶ ἡ μαμὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὰ ἐμπο-ρικά. Ὅσο γιὰ τὴν γιαιγιά καὶ τίς θεῖες της, ἡ Λίνα ἔχει μάθει ὅτι μέρες τώρα ψωνίζουν, ὅλο ψωνίζουν γιὰ τὴν ἀγαπημένην τους μικρούλα.

Ναί, ὅλα αὐτὰ καλὰ... ὁ μπαμπᾶς μόνο ποὺ λείπει. Κι' εἶναι ὅπως δὴ-ποτε ἀρκετὸ αὐτὸ ὥστε νὰ μὴν ἀφί-νῃ τὴ Λίνα ἐλεύθερη νὰ παραδοθῇ στὴ χαρὰ. Πόσο λυπημένη καὶ ἀχαρη-θὰ περᾶσῃ αὐριο ἡ γιορτὴ της χωρὶς τὸν μπαμπᾶ! Θὰ καθήσουν—ὅπως τὸσον καιρὸ τώρα—μοναχὲς των στὸ τραπέζι, ἡ μαμὰ καὶ ἡ Λίνα, σιωπη-λές, ἀμίλητες. Κι' ἡ σκέψη των θὰ πετάξῃ σ' ἐκεῖνον ποὺ λείπει μακριὰ. Κι' ὅταν ἡ μαμὰ σηκώσῃ τὸ ποτήρι καὶ τὸ τσιγκρίσῃ μὲ τὸ δικό της, καὶ ποῦν καὶ τοῦ χρόνου, μὰ μὲ τὸ μπα-μπᾶ μαζί, τάχα ἡ Λίνα θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ κλάμα;

Θυμᾶται πέρσι τί ἔκτακτα ποὺ γιόρτασε τὰ γενέθλιά της· ὅλα γελα-στά, ὅλοι χαρούμενοι καὶ ὁ μπαμπᾶς πῶς πάνω ἀπ' ὅλους. Θυμᾶται πῶς τὸ ἀπόγεμα τῆς κατέβηκε στὸ κεφάλι ἔξαφνα ἡ ἰδέα νὰ ρίξῃ ἐπάνω της ἓνα σεντόνι καὶ νὰ μπουτσορωθῇ—εἶχε, βλέπετε, τὴν ἀπρονοησία ὁ μπαμπᾶς νὰ τῆς δώσῃ τὴν ἀδεια νὰ κἀνῃ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὅτι ἤθελε, ἀφοῦ εἶχε ἓνα χρόνο ἀπὸ χτὲς μεγαλώσει—κι' ἔτσι μασκαρεμένη, σωστὴ ἀραπίτσα, νὰ πᾶσῃ στὴ σάλα ποὺ ἡ μαμὰ δεχότανε τίς φίλες της γιὰ τὴ γιορτὴ τῆς μονα-χοκόρης της· θυμᾶται τὰ γέλια τῶν κυριῶν, τὴν ντροπὴ ποὺ αἰσθάνθηκε ἀμέσως τὴν ὥρα ἐκείνη. Θυμᾶται πῶς ὅταν ἀργότερα ἡ μαμὰ θέλησε νὰ τὴν μαλώσῃ λίγο-λίγο,—ὅσο καὶ ἡ γιορτὴ της νὰ ἦταν, πάντα τῆς ἀξίζει μιὰ κα-

ταστῖτσα γιὰ τὴν ἀνοησία της,—αὐ-τὴ, μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, σκυ-φτὴ, δὲν μιλοῦσε καθόλου· κι' ὁ μπα-μπᾶς σκασμένος στὰ γέλια ὅλο καὶ νὰ τὴν κοροϊδεύῃ. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ γί-νῃ ἀράνης, ἔξῃ χρονῶν δεσποινίς! Καὶ τότε θυμᾶται ὅτι ἐσήκωσε δειλὰ δειλὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε πῶς δὲν ἦταν ἀκόμη ἔξῃ χρονῶν, γιατί εἶχε γεν-νηθῇ τὸ βράδυ καὶ τότε ἦταν ἀκόμη ἀπόγεμα· ἦταν λοιπὸν ἀκόμη μικρή, σὲ λίγες ὥρες ὥρες θὰ γινόταν φρό-νιμη, πάντοτε φρόνιμη.

Στὴν ἀπρόσπτη αὐτὴν ἐνσταση οὐ-τε ἡ μαμὰ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴ σοβαρότητά της καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀναγ-κάστηκε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ πολυθρό-μην πέση κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

Εἶχε πιά συγχωρεθῇ ἦταν ὅμως δεμένη μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ εἶναι πάν-τα φρόνιμη: ἐαυτὸ τὸ πάντα δὲν ξέ-ρει ἡ Λίνα ἂν τὸ κρατᾷ πιστὰ, ὁ μπαμπᾶς ὅμως πολὺ σωστὰ θυμώταν αὐτὴ τὴν σκηνὴ καὶ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του. Εἶχε δυὸ μῆνες ποὺ ὅλο ἀραπίτσα τὴ φώναζε· κόντευε πιά νὰ τῆς μείνῃ γιὰ πάντα αὐτὸ τὸ νομα καὶ τρόμαξε νὰ τὸ βγάλῃ ἀπὸ πάνω της..

Φέτος ὅμως ὅλα ἀνάποδα: ἡ Λί-νούλα μονάχη, ἡ μαμὰ πάντοτε ἄρ-ρωστη, κουρασμένη καὶ, τὸ χειρότερο, ὁ μπαμπᾶς μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἀγαπη-μένους του. Κανεὶς δὲν ξέρει πότε θάρῃ, θάρῃ ὅπως φαίνεται πολὺ ἀκόμη. Ἡ μαμὰ λείει πῶς δὲν ἔμαθε τίποτα. Προχθὲς ὅμως ποὺ ἤρθε ἓνα γράμμα του, γιατί ἡ μαμὰ νὰ μὴν τὸ διαβάσῃ ὅλο δυνατό στὴ Λινοῦλα, παρὰ τῆς ἐκρυψε ἓνα μεγάλο κομ-μάτι; μήπως τῆς ἔγραφε ὅτι θὰ κά-νῃ μῆνες νάρθη καὶ ἡ μαμὰ τῆς τὸ ἐκρυψε γιὰ νὰ μὴν τὴ λυπηθῇ περισ-σότερο; καὶ γιατί τότε κάποιο χαμό-γελο φάνηκε στὰ χεῖλιν τῆς μαμᾶς; καὶ σήμερα πάλι πῶς εἶναι τόσο εὐ-θυμη καὶ ὅλο νὰ γελάῃ θέλει μαζί της; Ἰσὼς χαίρεται ποὺ γιορτάζει ἡ μοναχοκόρη της, ποὺ γίνετα ἑπτὰ χρόνων καὶ θὰ τὴν ἔχῃ μεθ' αὐριο στήριγμα καὶ παρηγοριά, ὅταν ἐκεί-νη γεράσῃ καὶ ἡ Λίνα γίνῃ μεγάλη κοπέλα. Ποῖδς ξέρει...

Μὲ τὰ συγυρίσματα τῆς σάλας,—ἡ μαμὰ θέλει καὶ καλὰ καὶ σώγει νὰ δε-χτῇ αὐριο καὶ ὡς λείπει ὁ μπαμπᾶς—καὶ μὲ τὴ φασαρία τῶν γλυκῶν, περ-νάει γρήγορα καὶ ἡ παραμονή. Νά, βρά-διασε κιόλας, ἀνάβουν τὰ φῶτα. Ὁ-που καὶ ἂν εἶναι θάρῃ σὺν νάρχων-ται τὰ δῶρα ἀπὸ τὴν γιαιγιά, τοὺς θε-οὺς. Καὶ τῆς μαμᾶς τὸ δῶρο, καθὼς λείει, δὲν τῆς τὸ ἔφεραν ἀκόμη, μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ πολὺ. Τῆς ἔχει καὶ ἄλλα πάρει, μὰ ἓνα εἶναι τὸ μεγάλο, τὸ ἔκτακτο, τὸ θαυμάσιο. Εἶναι βέβαια πῶς θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πολὺ, πῶς

θὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἡ Λίνα.

Ἡ περιέργει τῆς Λίνας κεντιέται καὶ προσπαθεῖ τώρα μὲ διάφορες ἐ-ρωτήσεις νὰ τὸ ραντέψῃ:

—Πῶς εἶναι, μεγάλο ἢ μικρὸ;
—Ὁῦ, πολὺ μεγάλο!
—Πόσο πάνω-κάτω;
—Ποῦ!... οὔτε νὰ τὸ σηκώσῃς δὲν μπορεῖς. Ἐκεῖνο νὰ σὲ σηκώσῃ, μά-λιστα!

—Παράξενο! Τί πράγμα εἶναι αὐ-τὸ τόσο μεγάλο;

Καὶ ξαναρωτᾷ:
—Εἶναι χοντρό, λεπτό;
—Λεπτὸ καὶ πανύψηλο, δυὸ φορὲς μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μπόι σου!

—Μπᾶ... μὰ μοῦ φαίνεται πῶς καὶ ὁ μπαμπᾶς νὰ ἦταν ἐδῶ, δὲν θὰ μπο-ροῦσε νὰ καταλάβῃ τί εἶδους δῶρο εἶναι αὐτό!

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ μαμὰ ξεσπάει σὲ γέλια τόσο δυνατό, ποὺ ἡ Λίνα ἀναγκάζεται νὰ σωπάσῃ· τὸ μυαλό της ὅμως δουλεύει, ἂν καὶ ἀνώφελα, νὰ ραντέψῃ τὸ παράξενο αὐτὸ δῶρο, ποὺ ἀντὶ νὰ τὸ σηκώσῃ αὐτὴ, θὰ τὴν σηκώσῃ αὐτό!

Νᾶναι καμμιά κούκλα-γίγας; ἀλλὰ τότε πῶς θὰ μπορῇ νὰ παίξῃ μαζί της, ἀφοῦ οὔτε νὰ τὴν κουνήσῃ δὲν θὰ μπορῇ;... Περιέργω.

Τῆς ἔχει τόσο πολὺ τραβήξῃ τὴν προσοχή αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὥστε μὲ λίγη χαρὰ, σχεδὸν ἀδιάφορα, ξετυλί-γει τὰ δῶρα ποὺ ὀλοένα τῆς στέλ-λουν, ἡ γιαιγιά, ὁ παπούς,—ἓνα ρο-λογάκι τοῦ χεριοῦ χαριτωμένο—οἱ θεῖοι καὶ οἱ θεῖες· περιμένει, ὡρα τὴν ὥρα, ἐκεῖνο τὸ μεγάλο δῶρο, τὸ ἔ-κτακτο, τὸ ἀφάνταστο!

Καὶ νά, πλησιάζει ἡ ὥρα, κοντεύ-ουν ἐννέα νὰ χτυπήσουν ἡ μαμὰ μὲ καρφωμένα τὰ μάτια πάνω στὸ ρολόι, δείχνεται πῶς ἀνυπόμονη καὶ ἀπὸ τὴ Λίνα· κάθε στιγμὴ σηκώνεται καὶ πάει στὸ παράθυρο νὰ ἰδῇ κάτω.

Ἐξαφνα τὸ κουνδοῦνι χτυπάει δυ-νατὰ ἡ μαμὰ πετιέται ὀρθὴ καὶ παίρ-νει καὶ κλείνει τὴ Λίνα στὴν κάμαρά της· γιατί τέτοια συμφωνία ἔχουν: θὰ τὴν φέρει ἔπειτα ἀφοῦ τοποθε-τήσῃ τὸ δῶρο πάνω στὸν καναπέ· ἔ-πειτα τρέχει στὴ σκάλα. Ἀπὸ τὴν κά-μαρά της μέσα, ἡ Λινοῦλα, μὲ τὴν πε-ριέργειαν ξαναμμένη σὲ σημειο ἀφάν-ταστο, ἀκούει ὀμιλίες σιγανές, ψιθυρί-σματα, ἐλαφροπατήματα, πνιγμένα γέλια: τὸ μυστήριό αὐξάνει ὀλοένα...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΑΝΗΣ Θ. ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΧΙΟΝΙΑ

“Απ’ τούδανού τὸ θόλο πέφτουν χιόνια, πού βαμβακιού τούλουντες λές και μοιάζουν κι’ υφαίνοντας ἀνεγγίχτα σεντόνια, τὴ γῆ, τὰ δέντρα, τὰ βουνὰ σκεπάζουν.

Τὰ κάστρα, τὰ καλύβια ὁμοία κανουν: χυτὰ, πελεκητὰ, μαμαρωμένα, πού γύρω μιά περίσσια λάμψη βγάνουν, σὰν μυθικά παλάτια μαγεμένα.

“Ισότη πού τὴν θρόνισσε τὸ χιόνι, βασίλισσα μὲ ζηλευμένα κάλλη, κρατεῖ πρὸς ὥρας ἥλιος, τήνε λύνει καὶ κάθε τι σὰν πρῶτα μένει πάλι.

CHEF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΔΑ

Αγαπητοί μου,

ΑΡΕΥΡΕΘΗΚΑ

σήμερα, χωρίς νὰ θέλω, σὲ μιὰ οἶκο γε νει ακή σκηνή. Ἡ Φούλα, — ἓνα κορίτσι δεκάξη χρόνων, — ἐπρό-

κειτο νὰ πάη μετ’ ἡ μητέρα της σ’ ἓνα τσάι «κάπως ἐπίσημο» κι’ ἐπέμενε νὰ δανεισθῇ τὸ φόρεμα τῆς Τίνας, τῆς ξαδέλφης της, γιὰ τὸ δικό της, τὸ περσινό, δὲν πρόφθασε νὰ τῆς τὸ διορθώσῃ ἡ ράφτρα κι’ ἦταν «κάπως ντεμοντέ».

— Εἶναι πάρα πολὺ καλὸ, τῆς ἔλεγε ἡ μητέρα της· ἡ μόδα τοῦ δὲν πέρασε καθόλου.

— Πέρασε πρὸ πέντε αἰώνων! τῆς ἀπαντοῦσε ἡ Φούλα. Ἐγὼ δὲν πᾶω στὸν κόσμο μετ’ ἐτοιο παλιοφούστανο.

— Παλιοφούστανο;! ἐφρίττε ἡ μητέρα. Ἐτσι λές ἐσύ ἓνα φουλάρι τόσο ἀκριβό, πού τὸ ἔκανες πέρσυ τὴν ἀνοιξη καὶ δὲν τὸ ἔβαλες οὔτε πέντε φορές;

— Καὶ καμμιά νὰ μὴν τὸ ἔβαζα, τὸ ἴδιο θάταν! ἀπαντοῦσε πεισματάρικα ἡ Φούλα. Περσινὸ φουστάνι, παλιοφούστανο!

— Κι’ εἶναι καλύτερα νὰ πᾶς στὸ τσάι μετ’ ἐνός;

— Τότε προτιμῶ νὰ μὴν πᾶω καθόλου!

— Κι’ ἐγὼ! Σὲ παρακαλῶ νὰ καθήσῃς ἐδῶ μετ’ τὸν πατέρα σου, καὶ πᾶω ἐγὼ μετ’ τὸν Ἀνδρέα.

“Ὅταν ἐπιμένουν μητέρα καὶ κόρη, συνήθως υποχωρεῖ ἡ δευτέρα. Πού θὰ πῇ πῶς ἡ Φούλα κατὰ βάθος, εἶναι καλὸ κορίτσι. Ἐτσι λοιπὸν καὶ τώρα ὑπεχώρησε. Κι’ ἀφοῦ εἶπε, εἶπε, εἶπε, στὸ τέλος κλείστηκε στὴν ἀμάρα της καὶ νύθῃκε μετ’ τὸ περσινό.

“Ὅταν βγήκε στὴ σάλα, ἐτοιμὴ πιά γιὰ τὸ τσάι, τὴν εἶδα κι’ ἀπόρησα πολὺ. Αὐτὸ τὸ φουστάνι δὲν ἤθελε

νὰ φορέσῃ; πού ἦταν τόσο φρέσκο, τόσο πλούσιο, τόσο κομψό, τόσο φιγουράτο καὶ τὴν ἔκανε τόσο ὁμορφῇ;

Μὰ ὅταν τῆς τὸ εἶπα, ἡ Φούλα χαμογέλασε σχεδὸν περιφρονητικά.

— Δὲν ξέρετε σεῖς ἀπὸ μὸδες μοῦ εἶπε. Ἄν ξέρατε, θὰ βρίσκατε πῶς τὸ φουστάνι μοῦ δὲν εἶναι καθόλου ὁμορφο, γιὰ τὸ δὲν εἶναι τῆς μὸδας.

— Μπορεῖ, τῆς ἀποκρίθηκα, καὶ σ’ αὐτὸ δὲν ἐπιμένω. Πού ξέρω ἐγὼ, ἀλήθεια, ἀν τὰ μανίκια τὰ κόβουν φέτος μισὸ πόντο στενότερα, ἢ ἂν βάζουν «καὶ μιὰ ὕχια πλίσσῃ τοὶ μπάαντες», ὅπως ἔλεγε προχθὲς μιὰ Ἀ-ξιώτισσα καμαριέρα. Ἐξέρω ὅμως — κι’ αὐτὸ τὸ ξέρω πολὺ καλὰ, — πῶς τὸ φουστάνι σου εἶναι ὁμορφο καὶ σοῦ πηγαίνει ὁμορφα. Γατὶ αὐτὸ τὸ βλέπω!

Ἀχ, θὲ μοῦ! ἔκαμε ἡ Φούλα! ἐνθ’ ἔβαζε μετ’ φούρια τὰ γάντια της. Ἐγὼ τώρα νὰ ντρέπουμαι καὶ σεῖς νὰ μοῦ λέτε... λόγια! Μὰ πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶναι ὁμορφο, πράγμα πού δὲν εἶναι πιά τῆς μὸδας.

— Σοβαρὰ τὸ λές αὐτό, Φούλα;

— Μὰ σοβαρότατα! Μὲ βλέπετε καθόλου νὰ γελῶ;...

— Ὅποτε δὲν μπορεῖ ἓνα φουστάνι περασμένης μὸδας νὰ εἶναι ὁμορφο κι’ ἐν’ ἄλλο μοντέρνο, νὰ εἶναι ἄσχημο;

— Ποτέ! ποτέ!

— Κι’ ὅμως ἐγὼ βλέπω κάποτε φουστάνι τῆς τελευταίας μὸδας, πού εἶναι τῆς τελευταίας ἀσχημιᾶς!

— Καὶ πού ξέρετε πῶς εἶναι τῆς μὸδας, ἀφοῦ δὲν ξέρετε ἀπὸ μὸδες;

— Μὰ ρωτῶ: «Γιὰ τὴν ἄγαρμπος δ’ ἰακῆς; γιὰ τὴν ἔτσι γελοῖο τὸ μανίκι.» Καὶ μοῦ ἀπαντοῦν: «Ἄ, ἔτσι τὰ κάνουν τώρα. Εἶναι τῆς μὸδας».

— Τότε κάνετε λάθος. Δὲν ὑπάρχει ἄσχημο πράγμα τῆς μὸδας!

Γενήθηκε λοιπὸν ἓνα ζητηματάκι, πού δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ τὸ λύσουμε, γιὰ τὸ ἀναμεταξὺ ἐτοιμάσθηκε κι’ ἡ μητέρα τῆς Φούλας κι’ ἐπρεπε νὰ φύγουν γιὰ τὸ τσάι. Ἐγὼ ἔμεινα μετ’ τὸν πατέρα της, — ἓνα σαφὲς ἄνθρωπο, — πού εἶχε ἀκούσει τὴ συζήτησή μας χωρίς νὰ λάβῃ μέρος διόλου. Ἀλλ’ ἄμα ἔφυγαν οἱ κυρίες, μοῦ εἶπε:

— Τί χάνεις τὰ λόγια σου; Δὲν ξέρεις λοιπὸν πῶς μὸδα καὶ γοῦστο ἔχουν καταντήσῃ συνώνυμα; Τὸ ποῖο ἄσχημο φουστάνι, τὸ ποῖο γελοῖο ἐπανωφόρι, καπέλλο ἢ παπούτσι, μὰς φαίνεται ἀμέσως ὀρατότατο, μὲλις μὰς ποῦν πῶς ἔτσι τὸ κάνουν στὸ Παρίσι καὶ τὸ ἰδοῦμε σὲ κανένα φηγουρίνι, ζωγραφιστὸ ἢ ζωντανό... Μὸδα θὰ πῇ συνήθεια. Ὅλες οἱ μὸδες ἐκτὸς ἀπὸ λιγοστὲς ἐξαιρέσεις, καλαισθητικῶς εἶναι γελοῖες, ἐξωφρενικὲς ἢ ἀπλῶς ἀνόητες. Ἡ συ-

νήθεια ὅμως μὰς κάνει νὰ τὴς βλέπουμε θαυμάσιες. Ἀπεναντίας, τὸ πιδ ὁμορφο, τὸ πιδ ταιριαστό, τὸ πιδ καλαισθητο πράγμα, ὅταν δὲν εἶναι τῆς μὸδας, μὰς κάνει γελοῖα ἐντύπωση ὅταν τὸ βλέπουμε στὸν ἄλλο καὶ ντρέπομαστε νὰ τὸ βάλουμε μετ’ ἐς. Δὲν ἀκούσε τί σοῦ εἶπε ἡ κόρη μου; «Ντρέπομαι!» Μὴ δοκιμάσῃς λοιπὸν νὰ τὴ μεταπείσῃς, γιὰ τὴν εἶναι ἀδύνατο.

— Νὰ τὴν κάμω, εἶπα τότε ἐγὼ, νὰ φορῇ περσινὰ φουστάνια χωρίς νὰ... ντρέπεται; ὅχι βέβαια. Θὰ μπορούσα ὅμως νὰ τὴν πείσω πῶς κι’ αὐτὰ κάποτε εἶναι ὠραία.

— Καὶ τί ὠρελεῖ; ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας. Ἡ νομίζεις πῶς δὲν τὸ ξέρει, δὲν τὸ βλέπει κι’ αὐτὴ; Πόσες φορές τὴν ἀκούσα νὰ λέῃ γιὰ ἓνα πράγμα: «Τὶ ὁμορφο πού ἦταν τὸ καϊμένο! ... Τί κρίμα νὰ μὴν εἶναι πιά τῆς μὸδας!» Ἀκούς; Τὶ ὁμορφο πὸ ὃ ἡ τὰ ν... Δὲν εἶναι πιά, γιὰ τὴν δὲν εἶναι τῆς μὸδας.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι σωστὴ ἀνοησία;

— Ποῖος λέει ὅχι; Μὴν ξεχνᾷς ὅμως πῶς ὁ κόσμος μέσα στὴν ἀνοησία ζῇ. Λίγοι ἄνθρωποι, ἐξαιρετικοί, κατορθώνουν νὰ ξεβγαίνουν. Καὶ γι’ αὐτὸ μόνο ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι, ἄντρες ἢ γυναῖκες, δὲν δουλεύουν στὴ μὸδα.

Ἐτσι λύθηκε τὸ ζητηματάκι. Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΧΗ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Καὶ δυνατότερα: — Ἐμπρός, κορίτσια! Μπήτε στὴς καμπίνες νὰ βοηθήσετε αὐτὲς τὴς ἀμάθητες!

Τρεῖς ἀπὸ τὴς ἀναρίθμητες ἐκεῖνες ἐργάτριες τοῦ ἀνδρακωρυχείου, — τὴς καὶ θὰ ρίστες ὅπως τὴς λένε, πού ἡ δουλειὰ τους εἶναι νὰ καθαρίζουν τὸ κάρβουνο ἀπὸ τὴς πέτρες πού ἔχει μέσα, μπῆκαν στὴς καμπίνες μετ’ ἐς πιδ καθάρως φορεσιᾶς τους (δηλαδὴ τὴ συννηθισμένη στολὴ τῶν ἐργατριῶν φοροῦσαν, ἀλλὰ ὅχι μουντζουρωμένην ἀπὸ κάρβουνα).

Ἡ χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους: γιὰ τὴν φτωχοκρίστα αὐτὰ τοῦ λαοῦ, σπανίως ἔβλεπαν ἀπὸ κοντὰ κυρίες καὶ κορίτσια τοῦ κόσμου, πού ντύνονται ἀλλοιῶτικα, καὶ μιλοῦν ἀλλοιῶτικα καὶ κτενίζονται ἀλλοιῶτικα κι’ ἔχουν ἀπάνω τους τόσα ὁμορφα πράγματα...

Ἡ Λέα, ἡ μικρὴ μοῦ γυάλιζε πρῶ-τύτερα τὸ πιάσιμο τῆς σκάλας, μπῆκε στὴν καμπίνα τῆς Ἐλισσάβη.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα, Μαρία, εἶπε ἡ Ἐλισσάβη στὴν ἀδελφὴ της ἀγγλικὰ: αὐτὲς μὰς περιφρονοῦν ἐμᾶς τὴς πλούσιες; ἀκούσε πῶς μοῦ μίλησε;

— Σοῦ μίλησε πολὺ καλὰ! ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία. Καὶ στὸν πληθυντικὸ μάλ’ ὅσα. Τί, ἤθελες καὶ σὲ τρίτο πρόσωπο; νὰ σοῦ πῇ; «Ἡ κυρία νὰ γυρίσῃ;» Μὰ δὲν ξέρει τὸ κακόμοιρο!

— Ὅσ’ ὅσο τὸ πανταλόνι μου εἶναι πολὺ μακρὺ, εἶπε, γαλλικὰ τώρα, ἡ Ἐλισσάβη.

— Μὴν κούνηθῃτε!... Ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ σηκῶσω ὅσο πρέπει.

Κι’ ἡ Λέα, ἀφοῦ σήκωσε τὸ πανταλόνι ὅσο ἐπρεπε, τοῦ ἔκαμε στὴ μέση δυὸ-τρία στριψίματα.

— Μὰ θὰ σταθῇ ἔτσι; ρώτησε ἡ Ἐλισσάβη.

— Πιδ καλὰ ἀπ’ ὅσο στέκουνται οἱ καλτοσοδέτες σὰς ἐπάνω ἀπὸ τὸ γόνάτο σας!

— Μὰ εἶναι αὐθάδης! μουρμούρισε ἡ Ἐλισσάβη ἀγγλικὰ.

— Νὰ βλεπὲς τὴ μπλούζα μου! φώναξε ἡ Μαρία στὴ Ζερμαῖν ἀπὸ τὸν ξυλότοιχο: τρεῖς σὰν καὶ μένα χωρᾶνε μέσα!

— Κι’ ὅμως εἶναι ἐνὸς μικροῦ ἐργάτη, μαθητευομένου, ἀποκρίθηκε ἡ καθαρίστρα. Τὴν πλύνουμε καὶ τὴ σιδερώσαμε χτὲς γιὰ σᾶς.

— Ἀκούς, Μαρία; τὰποφόρια ἐνὸς ἐργάτη φορεῖς! εἶπε ἡ Ἐλισσάβη.

— Αὐτὸ μὲ διασκεδάζει πολὺ.

— Ἐτοιμες; ρώτησε ὁ κ. Μπεκκάρ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν καμπίνα του.

— Ἀκόμη μιὰ καρφίτσα! εἶπε ἡ Ζερμαῖν ἐνθ’ ὃ κορίτσι τῆς ἔβαζε τὴν κουκούλα. Ἄ, τὸ καπέλλο μου! Καὶ τὸ μπαστού-νι μου.

— Εἶναι λοστός, εἶπε ἡ καθαρίστρα. Δὲν σᾶς λείπει τώρα παρὰ ἡ λάμπα κι’ εἰσατε ἔτοιμες νὰ καταβῇτε.

— Ἐμπρός γιὰ τὸ λυχνοστάσι! φώναξε ὁ κ. Μπεκκάρ.

Ἡ Διονυσία βρισκόταν κηδὼ ἐκεῖ ἀπέξω.

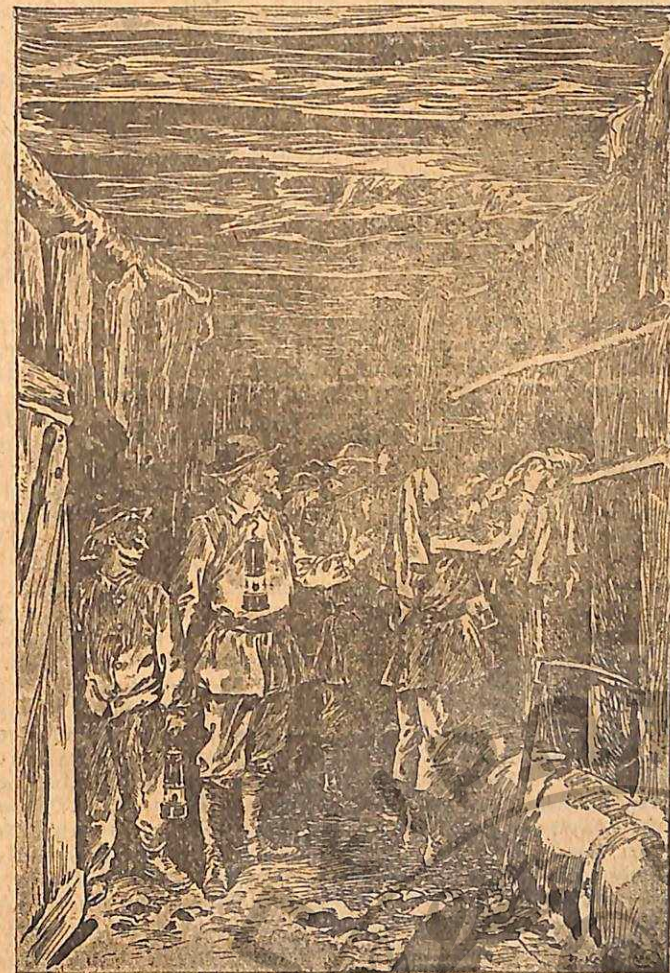
Δὲν εἶχε κάμει καμμιά φασαρία. Δὲν εἶχε ζητήσει τίποτα. Μόνη της φόρεσε τὴ φανέλλα μετ’ ἄσπρα καὶ μαῦρα καρρεδάκια, μόνη της εἶχε περάσει τὸ πλατὺ μπλε πανταλόνι, πού τὸ ἔδωσε στὴ μέση της μετ’ τὴν πέτοινη ζώνη. Κι’ ἐπειδὴ ἡ ζώνη αὐτὴ, μ’ ὅλες τὴς τρύπες πού εἶχε, τῆς ἐρχόταν πάλι πλατεῖα, μετ’ ὅσοι ἀδελφὴ της ἔκαμε ἀκόμη μιὰ τρυπίτσα καὶ σφίχθηκε. Μόνη της ἐπίσης ἔδωσε τὴν

κουκούλα της κι’ ἐφόρεσε ἀπὸ πᾶνω τὸ σκληρὸ πέτσινο καπέλλο.

Ἀπὸ τὴς καμπίνες εἶχαν βγῇ ὅλοι καὶ κοιταζόνταν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἦταν ἀπαθείς. Ὁ κ. Μπεκκάρ, συνειδημένος νὰνεβοκατεβαίνῃ, δὲν εἰδείνε τὴν ἐλαχίστη συγκίνηση. Ὁ Μωρίς φαινόταν ὅσο κι’ ὁ πατέρας του ἀσυγκίνητος. Ἐπίσης κι’ ὁ φαιδρότατος καὶ νεανικώτατος κ. Μπερτραί.

Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Μπερτραί, αὐτὴ

«Ρίχνουν ἀπάνω τὴς χοντρές καπνέες».

φαινόταν ἀρκετὰ ἐκπληκτὴ πού βρισκόταν ἐκεῖ καὶ μετ’ ἐτοια ρούχα.

Ἡ Μαρία κοιτάζε τὴν Ἐλισσάβη καὶ συλλογιζόταν ἀν κι’ αὐτὴ ἦταν τόσο γελοῖα μετ’ τὴ στολὴ τοῦ ἀνδρακωρυχοῦ ὅσο κι’ ἡ ἀδελφὴ της.

Ἡ Ἐλισσάβη, ἀν καὶ φοβισμένη, γελοῦσε. Εἶχε ζητήσει νὰ καταβῇ κι’ αὐτὴ μετ’ ὅλες ἄλλους στὸ ἀνδρακωρυχεῖο γιὰ νὰ μὴ φανῇ φοβησά-ρα. Ἀλλὰ τὸ μετάνοιωσε καὶ θὰ ἐδί-δε κατὶ τι ἂν ἦταν τρόπος νὰποφύγῃ αὐτὴ τὴ δοκιμασία.

Ἡ Ζερμαῖν ἦταν ἡ φαιδρότερη ἀπ’ ὅλες. Δὲν τὴν ἐνοιαζε καθόλου γιὰ τὸν κίνδυνο. Εἶχε μιὰ ἀψηφησιὰ πού ἐμοιαζε πολὺ μετ’ ἐγγοναῖότητα.

Κοιταζόταν ἔτσι ὅλοι καὶ γελοῦ-

σαν ὁ ἓνας μετ’ ὅν ἄλλο. Μόνη ἡ Διονυσία ἔγεινε ἄξαφνα σοβαρὴ καὶ σκεπτικὴ.

Ἡ στιγμὴ αὐτὴ, χωρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ-καλὰ γιὰ τὴν φαινόταν ἐπίσημη. Θὰ ἔβλεπε ἐκεῖνα πού τῆς εἶχε παραστήσει τόσες φορές ὁ πατέρας της. Καὶ θυμόταν τώρα κάποια λόγια τοῦ μελαγχολικὰ καὶ προπάντων κάποιους στεναγμούς του.

Γιὰ τὴν νὰ ζητήσῃ νὰ ἔλθῃ; Μιὰ μέρα ὁ πατέρας της εἶπε:

«— Εὐτυχισμένες οἱ γυναῖκες πού δὲν θὰ γνωρίσουν ποτὲ τὸ βάθος τοῦ ἀνδρακωρυχείου!»

Ἀλλὰ τώρα ἦλθε, τελείωσε. Δὲν μπορούσε πιά νὰ γυρίσῃ πίσω.

Ἐπειτα, δὲν τὸ μετάνοιωσε σὰν τὴν Ἐλισσάβη.

Αὐτὴ ἤθελε νὰ ἰδῇ. Καὶ θὰ ἔβλεπε.

— Ἐμπρός! καθέννας τὴ λυχνία του! εἶπε πάλι ὁ κ. Μπεκκάρ.

— Μὰ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ λυχνία; ρώτησε ὁ κ. Μπερτραί.

— Βεβαίωτατα!

— Μὰ θὰ ἐκτεθῶμε στὸν κίνδυνο, ἀπὸ τὸν ὅποτον μὰς ἐξασφαλίζουν;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπαραίτητο. ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἂν δὲν ἰδῇτε καὶ τὰ ἐπικινδύνα μέρη τοῦ ἀνδρακωρυχείου, τὰ μέρη ὅπου βγαίνει τὸ ἀέριο πού λέγεται γριζοῦ, δὲν θὰ τὰ ἰδῇτε ὅλα.

— Ἄ, ἐγὼ θέλω νὰ πᾶμε παντοῦ! εἶπε ἀμέσως ἡ Ζερμαῖν.

— Κι’ ἐγὼ, ἐπρόσθεσε δειλὰ ἡ Μαρία.

— Εἶναι τὰ πιδ περίεργα μέρη, εἶπε ἡ Διονυσία πού θυμήθηκε πῶς ἴσα-ἴσα ὁ πατέρας της σ’ ἓνα τέτοιο περίεργο μέρος ἐργαζόταν.

— Οἱ μεγάλοι ξέρουν καλύτερ’ ἀπὸ μὰς πού πρέπει νὰ πᾶμε! τῆς ἀποκρίθηκε ἀπότομα ἡ Ἐλισσάβη.

— Ἀρπαχτή! συλλογίσθηκε ὁ Μωρίς.

Μπήκαν στὸ λυχνοστάσι ὅπου ἦταν ἀραδιασμένες κατὶ περίεργες λάμπες, μακρὺς καὶ στρογγυλές. Γιὰ νὰ τὴς προσέχουν, νὰ τὴς τακτοποιοῦν, νὰ τὴς καθαρίζουν, εἶχαν μερικὰ κορίτσια. Κι’ ἡ Διονυσία γινώριζε ἐν ἄπ’ αὐτὰ. (*)

Ὁ κ. Μπεκκάρ τὸ ρώτησε. — Μὰ σὺ δὲν ἦσουν πρῶτα καθαρίστρα;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 61.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι συνδρομηταί, των οποίων ἔληξεν ἡδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀναγεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνεται τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπρῳ Συνδρομηταὶ εἰσποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπεζίης Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζίης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμά, βλέποντας τὴν μικρὴ τῆς κόρη νὰ περτῇ καὶ νὰ μὴν κλαίῃ, παραξενεύεται :

—Μπὺ ! πὼς τὴν παδες, Φιρίκα;

Κι ἡ Φιρίκα :

—Μὰ δὲν ξέρεις, μαμά, πὼς τὸ γλυκό τελείωσε ;

Εστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμ. Κρητικόπ.

Τόκης. —Μητέρα, δὸς μου γλυκό. Μητέρα. — Ἀμα δὲν γυρεύεις τότε θὰ σοῦ δώσω.

Τόκης (σὲ λίγο). — Μαμά δὲν γυρεύω. Θὰ μοῦ δώσεις ;

Εστάλη ἀπὸ τὸν Πλανοδίου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

(Ἰδε φύλλον 34 τοῦ 1921)

1.—Εἰς τὴν σελίδα 265, στ. α', ἡ «Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντής» λείπει ἡ λέξις *περιποιδύται*.

2.—Εἰς τὴν σελίδα 265, στ. γ', λείπει ἡ λέξις *καταλάβαιναν*.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 266, στ. α', λείπει ἡ λέξις *ἐκρηξή*.

4.—Εἰς τὴν σελίδα 266, στ. γ', λείπει ἡ λέξις *περπατῇ*.

5.—Εἰς τὴν σελίδα 267, στ. α', («Ταῖονισστα ἀδελφία») λείπει ἡ λέξις *διάβασε*.

6.—Εἰς τὴν σελίδα 266, στ. γ', λείπει ἡ λέξις *τετράδιο*.

7.—Εἰς τὴν σελίδα 268, στ. α', («Ἀθηνῶν Ἐπιστολή») λείπει ἡ λέξις *ὠφέλεια*.

8.—Εἰς τὴν σελίδα 268, στ. β', λείπει ἡ λέξις *ἐξήρασα*.

9.—Εἰς τὴν σελίδα 269, στ. α', («Δεῦτερη Πατρίδα») λείπει ἡ λέξις *τάδερα*.

10.—Εἰς τὴν σελίδα 269, στ. β', λείπει ἡ λέξις *περίοδο*.

11.—Εἰς τὴν σελίδα 270, στ. γ', («Ἡ θάλασσα καὶ τὰ ποτάμια») λείπει ἡ λέξις *συγκλά*.

12.—Εἰς τὴν σελίδα 271, στ. β', («Ἀλληλογραφία») λείπει ἡ λέξις *μοναξιά*.

Δώδεκα λέξεις δὲν ἦσαν καλῆς. Ἐνδεκα λέξεις ἦσαν μόνον ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*. Οἱ τρεῖς ἐπόμενοι ἦσαν δέκα οἱ δύο διὰ κλήρου ἐπῆραν τὰ δύο Β' Βραβεῖα καὶ ὁ τρίτος ἐπῆρε τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ τρία Γ'. Οἱ δέκα ἐπόμενοι ἦσαν ἐννέα λέξεις οἱ δύο πάλιν διὰ κλήρου ἐπῆραν τὰ ὑπολειπόμενα δύο Γ' Βραβεῖα καὶ οἱ λοιποὶ Α' Ἐπαινον μίση μὲ τοὺς εὐρόντας ὡς αὐτοὶ λέγει.

Οἱ περισσότεροι, ἀντὶ *καταλάβαιναν* (24 λέξεις) ἔγραψαν *κατα-*

λάβουν. Λάθος. Ἡ ὀρθὴ συντακτικὴ φράσις εἶναι: Ἀν καταλάβαιναν οἱ Ἑγγλέζοι κλπ. θάταν ἱκανοί. Πολλοὶ ἐπίσης ἐδυσκολεύθησαν νὰ βροῦν τὴν 9ην λέξιν: *τάδερα*. Εἶναι, μὲ τὸ ἄσθρον τῆς ὡς μία λέξις. Οὕτε «τὰ ἀδελφία» λέμε, διότι εἶναι χαρμωδία, οὕτε «τὰ ἀδελφία», διότι δὲν πάει ἀπὸ στροφὸς εἰς τὸ ἄσθρον.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μεγάλη Ἑλλάς* (11 λέξεις, [15Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Μποῦμ, Πικητήριον Σάλπασμα* (10 λέξεις, ἀπὸ [12Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : *Αἰολική Ἀδρα* (10 λέξεις, [12Ε]).—*Προαιώνιος Πόθος*. — *Ἀφελὴς Γυμνασιολάτς* (9 λέξεις, [ἀπὸ 11Ε]).

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (9 καὶ 8 λέξεις, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἕκαστον :) Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος, Μυροβόλος Χαραυγῆς, Ἐμμ. Περάκης, Νιαγάρας, Πούγκηψ Δακκίρ, Κωνσταντίνος Λάβαρο, Καρ. Καστριώτης, Κλειώ Ν. Ἀδρακτῆ, Σέσωτρες, Ὁρίων, Πόπη Σοκρ. Μωραΐτου, Γιάννης Ἀγιάννης, Πικραμένη Καρδούλα, Σωτὴρ τῆς Πατρίδος, Τρελλὸ Φοιτητῆς, Ἀνατέλλουσα Δόξα, Ἀργυρί, Ἰωνικός Οὐρανός, Φοῖβη, Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, Σὲρ Ρεβεγγάρ, Πειραϊκὴ Χερσόνησος, Θερμὴ Ἀδρα, Φουνικιά, Χλωμὸ Δελινό, Σκόρπια Φύλλα, Στραβόξυλο, Λεοντόκαρδο Κυπριόπουλο, Βύρων Τελιάβ, Ἡρώς τοῦ Μεσολογγίου, Μίρια, Ζηθὶ δ' Πατρίς, Διπλάνον, Ἡρωϊκὸς Τσολιάς, Γρηγόριος Ε', Ἀνδρὸς Δάρνης, Μικρὸς Τζόκεϊ, Βραγχιδεύς, Σαῖνσπιρ, Μικρὴ Ζακυνθινούλα, Τζιτζίκας, Σπαρτιάκος, Ναυτοπόπουλο, τῆς Ὑδρας, Ἀστρατὴ, Κολύβριον, Ἀθως.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (7 καὶ 6 λέξεις, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἕκαστον :) Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Ἀδρατὸς Σαλβατόρος, Παπαρούνα, Φούρος, Κωνσταντίνος Ἀναστασίον, Λαμπροστόλιτος Ἀστήρ, Σμαραγδένια, Βασ. Νοδάρος, Βασπορίτης, Μεγαλοσχολίτης, Ἀδρα, Στέφανος Ἀμάραντος, Κυριάκος Βαρδακώστας, Σωτηρία Ἀντ. Κουντούρη, Αὐκοντοῦ γος δ' Λογοθέτης, Τρελλοῦλα, Δημ. Γ. Κούλας, Δέλα Ζερβὸς, Νίκος Θ. Πρωτοπαπᾶς, Μένης Ν. Παπαγεωργίου, Λορέττα, Γεωργίος Ι. Παπαγεωργίου, Δοξασμὸν Κρητικόπουλο, Φιλέρημος, Βασίλισσα στίς Παπαρουνές, Ἀννα Μινώτου, Ἰζα, Καμέλια, Μαῦρος Σκελετός, Δημ. Π. Καφετζής, Ἡλιάνθος, Φλοῖστος, Εὐανδρὸς Φοῖβος, Τριανταφυλλένια, Φαληρικὴ Ἀδρα, Ὀνειρεμένη Ἑλλάς, Κύμα, Λυγὲ, Ἀργώ, Ἡλέκτρα, Ἑλλήν Νικητής, Ἀφροναύτης, Γυμνασιακὸν Ζιζάνιον, Παναγία τῶν Ρόδων, Νέδων, Τιμημένο Φλάμπουρο, Ἰωάννης Πανταζῆς, Πικροδάφνη, Στέφανος τῆς Δόξης, Ρήγισσα Τρανή, Ὀνειροτῆς Κύπρου, Θυέλλα, Ἀφελὴς Καρυστανούλα, Μαρία Θ. Ζώρα, Φραγκίσκος Θ. Ζώρας, Γεωργίος Θ. Ζώρας, Ἀνθισμένη Ἀναξίς, Τέρενα τοῦ Πόντου, Χριστὸς Κ. Χριστοδούλου, Ἀγέστης Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀθάνατος Τσολιάς, Στε-

ναγμός τοῦ Πόντου, Ἰωάν. Μ. Κωνσταντίνος, Κωνστ. Π. Γκούμας, Παναγ. Ε. Εὐνουχίδης, Πίττα Κωλέτση, Ἀχιλεὺς Δ. Γεωργαντᾶς, Πολιτισμένος Βάββαρος, Πετροζέ, Πολυξένη Γ. Παχῆ, Σιμωναῖο Ἀκρογιάλι, Ἀγαθὸς Διάβολος, Φιρῆς, Πέγκροφ, Λήθη, Καριφύλλι τοῦ 21, Δόμνα Β. Ἰωαννίδου, Νικητὴς τοῦ Σκρά Δοξασμένη Ἑλλάς, Ἀλτρονίστρια, Πνευματικὸς Ἐργάτης, Φώτιος Π. Ὀμηρος, Ἀνδρέας Ν. Δημητρίου, Βλῆμα τοῦ Ἀβέρωφ, Εὐτυχὴ Ἑλλήν, Σαμιώτικο Ἀκρογιάλι, Εὐανθὴ Ἑλληνοπούλα, Ἀκακὸς Φαίλας, Μακεδονικὸς Ἥλιος, Ἀρῆς, Ἀρχιζιζάνιον, Ὀνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Εὐανθ. Π. Τσαπαλῆρα, Τάκης Κωνσταντινίδης, Μυρῆ, Νεραΐδα τοῦ Βοσπόρου, Βεατρίκη Βασιλεὺς Ἀδάμας, Ἀτρώμητος Πολεμιστῆς, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Λαμπρόδ' Ἀστέρ, Ἀπέραντος, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 38 δόξας Ἐδριπ'δου τῇ 23ῃ Ἰανουαρίου 1923.

«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

Τὸ νέον βιβλίον τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), πού σ' ἀνέγχετα, ἐξεδόθη. Εἶν' ἓνα μυθιστόρημα, πού περιγράφει τὴν παλαιὰ φοιτητικὴ ζωὴ στὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὰ πικρὰ τερπνὰ καὶ διασκεδαστικὰ καὶ συγχρόνως εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου, πού εἶναι καὶ πρὸς διδακτικὸν γιὰ τοὺς νέους ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου γιὰ τὴν δεξιὰ καὶ ἀκαρίστη πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ζωῆς.

Δράκος, Ἀγοροκόριτσο, Μαγεμένο Ρεματιά, Ναυσικά, Βασ. Θ. Κεφάλας, Ἀνδρέας Ι. Παπαῆς, Ἀνατολίτης, Δοῦς τὸν Σαλόνιον.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν, Πυροβολιτῆς, Ἀνδρὸς τῆς Καπρέως, Ζεφυρος, Γεωργ. Μεταξᾶς, Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Πρίγκηψ Ζιλᾶ, Πουλᾶ τῆς Ἐρημον, Πάρις Π. Ἰωαννίδης, Ἀεικίνητον, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δημητρίος Λουκίνας, Πολυδύτης Ε. Καλμῆς, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν, Πυροβολιτῆς, Ἀνδρὸς τῆς Καπρέως, Ζεφυρος, Γεωργ. Μεταξᾶς, Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Πρίγκηψ Ζιλᾶ, Πουλᾶ τῆς Ἐρημον, Πάρις Π. Ἰωαννίδης, Ἀεικίνητον, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δημητρίος Λουκίνας, Πολυδύτης Ε. Καλμῆς, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν, Πυροβολιτῆς, Ἀνδρὸς τῆς Καπρέως, Ζεφυρος, Γεωργ. Μεταξᾶς, Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Πρίγκηψ Ζιλᾶ, Πουλᾶ τῆς Ἐρημον, Πάρις Π. Ἰωαννίδης, Ἀεικίνητον, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δημητρίος Λουκίνας, Πολυδύτης Ε. Καλμῆς, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν, Πυροβολιτῆς, Ἀνδρὸς τῆς Καπρέως, Ζεφυρος, Γεωργ. Μεταξᾶς, Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Πρίγκηψ Ζιλᾶ, Πουλᾶ τῆς Ἐρημον, Πάρις Π. Ἰωαννίδης, Ἀεικίνητον, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δημητρίος Λουκίνας, Πολυδύτης Ε. Καλμῆς, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν, Πυροβολιτῆς, Ἀνδρὸς τῆς Καπρέως, Ζεφυρος, Γεωργ. Μεταξᾶς, Βελουδένιο Τριανταφυλλο, Πρίγκηψ Ζιλᾶ, Πουλᾶ τῆς Ἐρημον, Πάρις Π. Ἰωαννίδης, Ἀεικίνητον, Γλυκεῖα Ἑλλάς, Δημητρίος Λουκίνας, Πολυδύτης Ε. Καλμῆς, Γεωργ. Εὐθ. Ἀγγελῆς, Ἡρώς τῆς Κιουτάγιαιας, Δοξὸς τῆς Δοξας, Κωνσταντίνος τῶν Ἑλλήνων, Μιχαὴλ Ν. Πουλᾶκης, Κατίνα Σ. Δανιόλου, Εὐφροσύνη, Ἐλευθερία Παπαζογίου, Ἀννα Ι. Νάκου, Ἰνδαλμα τῆς Τριτολέως, Λάμπρος Ριζιώτης, Πηλεὺς, Γέρω-Θαλασσινός, Ἀγκυλὴ, Ἡρώς τῆς Τριτολέως, Λεωνίδας Ι. Χριστοδουλάκης, Ἡπειρωτικὸς Ἀγών, Τέφ Τέφ, Ζ. Γιακουμῆς, Σπυρ. Μαργῆς, Κωνσταντίνος, Κατεργαροῦλα, Ἀντώνιος Ματωβίδης, Ἰωάν. Ι. Γρέγος, Κυριακὴ, Κ. Παρσκειαίδου, Μαρία Σταματίου, Κυριακὸς Πόθος, Ὑπερήφανος Μακεδών, Ἀρχικαλαμπουριστῆς.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (3 λέξεις καὶ κάτω, ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον :) Μυστηριώδης Ὀδοιπόρος, Ὁρατῖος Κόκλιν

θη διά τὸ 1922, ἀλλὰ ἐπῆρες νέον ποῦ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι) **Πολυξένη Δ. Μ.** (χαίρω πολὺ ἀλλὰ γιὰ νὰ σοὺ ἐγκρίνω ψευδ. πρέπει νὰ στείλῃς 3 δρ. **Ἑλληνόπαιδα** (αὐτὸ σοὺ ἐνέκριναν καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ στείλῃς ἄλλο ψευδ., γιὰτὶ αὐτὸ ποὺ ζητεῖς, τῷχει ἄλλος) **Εὐξείνον Πόντον, Φιλελεύθερον Θράκη, Ἀεροπόρον, Πυροβολιτάνι, Κατεργάρον** κτλ., κτλ.

Ἀετόπουλο, Φιδέν, Ἀσσαράτ, Ἑλληνικὸν Οὐρανόν, Σκόρπια Φύλλα, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Ραδάμανθυον, Φωστήρα, Σεμίραμιν, Φιλέρημον, Ποντικόνι, Ἰανόν, (ἔστειλα).

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22αν Ἰανουαρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΑΛΜΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὼν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 1,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ νέου 199ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων).

113. Δεξιόγραφος.

Σύμφωνο καὶ φωνήεν ἐνώνων
Μὲ σύνδεσμο αἰτιολογικὸν
Καὶ μ' ἓνα ἐπίρρημα κοινὸ
Καὶ ποταμὸ σοὺ φανερώνω
Μεγάλου ἀμερικανικοῦ.

Εστάλη ὑπὸ τ. Ελευθερωτοῦ τ. Πατρίδος

114. Συλλαβογράφος

Τρία σύμφωνα σοὺ βάξω
Καὶ γλυκὸ ζουμί σοὺ θάξω.
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου

115. Τονόγράφος.

Τὸνομα μικρούλας νήσου
Ἄν τὸ ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ ἄλλως τὸ τονίσῃς,
Θὰ κινή τὴ μηχανή σου.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνὸς Στρατιώτου

116. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Τρεῖς τὴν πιάνουν σὰ γεννῆ,
Ἀλλὰ πρῶτα πίνει·
Μαῦρα κάνει τὰ παιδιὰ,
Πίσω τῆς τάφινει.

Εστάλη ὑπὸ Ἀμαλίου Αθ, Τσιμικαλῆ

117. Ἀγκυρα.

Εἰς τὴν κάθετο γραμμὴ
Βάλε ἀρχαῖο ποιητή.
Γράψε στὴν ὀριζοντίαν
Ἐνα ὅρος στὴ Γαλλίαν.
Πόλη, τέλος, στὴ καμ-
[πύλη],
Ποῦ τὴν ἔξερουν ὅλ' οἱ
[φίλοι].

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Κόματος

118. Ἐπιγραφή.

N A Φ Γ
O A T A
Y O E P
N X O H
O Σ Η Μ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Κατεργαρούλας

119. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 1=Θεός.
2 1 5 2 3 4 =Ὁρα τοῦ ἡμερο-
3 2 4 =Θεά. [νυκτίου.
1 5 6 1 =Θεός.
5 4 3 6 1 =Βασιλόπαις.
6 1 6 1 =Θεά.
1 2 3 3 4 6 =Πόλις.

Εστάλη ὑπὸ τ. Γοργόφτ, Ελευθερωτοῦ

120. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κα-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς
τρίτης, καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτε-
λοῦν διάσημον Ραίματιον:

1, Μαντις, 2, Βασιλεὺς τῆς Περ-
σίας, 3, Χώρα τῆς Π. Ἑλλάδος, 4,
Ἀρχαῖος γλύπτης, 5, Σπάνιον ἄν-
θος, 6, Ἀρχαία βασιλίσσα, 7, Γίγας,
8, Νηρηΐς, 9, Σταυρικὸς ποιητής.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Πειραϊκῆς Λύρας

121. Φωνηεντόλιπον

κκς—πρςς—γγντ—τλς—κκνν
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρένου

122. Γρίφος

τις II τις πᾶ! πᾶ! πᾶ!
τις τις
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πέγκροφ

Δὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

123—125. Cinéma-Rébus.

Νὰ μεταφρασθῶν γαλλικὰ αἱ κα-
τωτέρω λέξεις καὶ νὰ προφερθῶν
γοργὰ, ὥστε νὰ κηρυχθῶν τρία ψευ-
δύσματα συνδρομητῶν τῆς «Διαπλά-
σεως»:

1. Ἀκρωτήριον, γάμοι.
2. Τρελλός, περιπτώσις, φυλή.
3. Τρελλός, γέλως, ὅσπου.
Εστάλη ὑπὸ Παλ. Μαρκαντωνίου

126. Charade.

Souvent près de mon deuxième.
On prend mon premier
En revenant de mon entier.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πν. Ἀσκ. τῶν φυλ: 39 καὶ 40

679. Σήσαμος (σί, Σάμος) —
580. Λαδόγα (λα-δό-γα). — 581.
Πόις; Ποτέ.

582. A KΛΙΝΟΣ (ροῖα
ΕΠΙ Ἄρνος, Γαλλία,
ΚΟΙΟΣ κόρος, λόφος,
ΠΑΝΑΙΩΝ ἱρίς, νάος, ὁ-
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ φῖς, σφοδρὸς).
ΦΟΛΕΓΑΝΑΡΟΣ

584 588. Διὰ τοῦ ΑΡ: δρᾶσις,
δρᾶμα, Κόδρος, Ἄνδρος, δρῆς. —
589. ΡΗΓΑΣ (Ρεβέκα, Δημοσθέ-
νης, σιΓῶ. Ἀρταξέρξης, κηρόΣ).
— 590-592. 1. Ὁ Πύργος. 2. Ὁ
Ἱπποκράτης (ἵππο κρατεῖς) 3.
Ὁ μηρός (Ὀμηρος). — 593. Τὸ
μικρόν ἐν καιρῷ μέγα ἐστὶ. 594.
Οἱ μὺς εἰσὶν ἐπιβλαβεῖς, (Ἡμισυ
σὺν ἐπὶ βλαβ εἰς.) — 595. La pa-

trie en danger. — 596. Liverpool
(l' hiver, poule).

597. Ἀνάφη (ἀ νά, φῖ). — 598.
Ἐρμος Ἐρμῆς. — 599. Ὁβις - ὁ-
φρις. — 600. Ἐσρ Ρέα.

601. ΠΑΥΛΟΣ 602. Δύχνος
ΚΑΣΤΩΡ τοῖς ποσίμου ὁ
ΑΤΡΕΥΣ νόμος σου. (Ἡ
ΟΙΛΕΥΣ ἀνάγνωσις κα-
ΣΠΑΡΤΗ τὰ στίχους, ἐκ
δεξιῶν καὶ ἀ-
ριστερῶν ἐναλλάξ). — 603. Ψωμί,
(κρὺψΩ, ΜΗπω). — 604. ΑΑ-
ΡΩΝ, ΚΡΗΤΗ, ΜΗΝΑΣ (ἈΚΜή,
ἈΡΗΣ, ΡΗΝος, ὉΤΑκουστής,
ΝΗΣσα). — 605. Καὶ παρὰ μυσί-
χαρίς ἐστὶ. — 606. Ὁ Πάρις ἤρ-
πασε τὴν Ἑλένην (ὦ παρ εἰς ιρ
πᾶ-σαι τὴν-ελ ἐν ιν).

607. B S S 608. L' œil
Y Y I du maître en-
P A R O S graisse le ehe-
A I O val.
P E N

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἐπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 6, ταχυδρομικῶς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 6.30 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7.20 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 28 ἐν ὅλῳ. — Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 20 καὶ ραμμένος δρ.
22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτά
50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 1.50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρ.
3—εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ, ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Αἱ ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶνε
τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ.
Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ παραγγέ-
λοντες πρέπει νὰ στείλουν τὰ δι-
πλάσια ταχυδρομικά (ἀντὶ 1 δρ. 2
δρ. ἀντὶ 50 λεπτ. 1 δρ. κλπ.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης
(με 60 εἰκόνες) δρ. 9. — (1.—)
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς δρ. 2. — (0.30).

Τὸ Ὄμμα τοῦ Φιδόνου με
20 εἰκόνες) δρ. 7. — (0.50).

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποι-
ήματα) δρ. 4. — (0.30).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-
δια) ἑκαστον δρ. 1. — (0.10).

Ἡδὺς ὁ Νικίου (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 7. — (0.50).

Ὁ Πυρετιώλης (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 7. — (0.50).

ὑπὲρ Πατρίδος (με 24 εἰ-
κόνες) δρ. 7. — (0.50).

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον διή-
γημα δρ. 2. — (0.30).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἀπλᾶ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπτ. ἡ λέξις, με πα-
χέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ με κεφαλαῖα
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 76)

ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ
ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΛΕΟΝΤΟΚ. ΚΥΠΡΙΟΠΟΥΛΟ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
Υποψήφιοι Δημοψηφίσματος
1921.

(ΚΒ' — 77)

Β Διαγωνισμός Μ. Μυστικῶν
Προθεσμία σαράντα ἡμερῶν.
Καλλιτέρα βραβευθῆσονται. Δ. Δ. Δ. Δ. Δ.
Σύλλογον Ἐλευθερία Ρ. Β. Δ. Δ. Δ. Δ. Δ.
Κωστίαν (Κύπρου).

(ΚΒ' — 78)

Μαργαρίτα Γεωργιάδου, Βεα-
τρίκη, Ἐπτάλοφ, Τριαντα-
φυλένια, Αἰμυλία Δημοπούλου,
Ἀτράνταχτη, Νίκο Τζούμα, Ἰρά-
νια Βάρνα, Ἀγριογιουλίδου, Νε-
φέλη, Εὐτυχισμένο τὸ 1922. Ἀν-
ταλλάσσομε Μ. Μ.; — Τραγουδοῦ
τῆς Ἐνώσεως.

(ΚΒ' — 79)

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν Διάπλαιν
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας. —
Κρητικὸ Προσκοπικόν.

(ΚΒ' — 80)

Εἰσερχόμενος πρώτη φορὰ εἰς
τὸν Διαπλάσιόκοσμον χαίρε-
τ' ἀπατάπαντας. — Πτερυγίζουσα
Νίκη.

(ΚΒ' — 81)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΟΣΜΟΥ ΠΥΡΓΟΣ

Προκηρύσσει διαγωνισμόν διη-
γήματος. Θέμα οἰοιοδήποτε.
Βραβεῖα Α'. Πυρετιώλης. Β'.
τρία Παιδικὰ Πνεύματα. Προ-
θεσμία δέμημος. Κριτὴς ὁ κ. Μ.
Στασινόπουλος. Γεώργιον Ζώραν,
Πύργος.

(ΚΒ' — 82)

Πρώτη φορὰ εἰσερχόμενος εἰς
τὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως
χαίρετ' ὅλους καὶ ὅλας.

Ξανθὸ Πριγκιπόπουλο

(ΚΒ' — 83)

ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟ- ΔΕΥΚΟΣ

Ἀτεξάρτητος ὑποψήφιος Δημο-
ψηφίσματος 1921.

(ΚΒ' — 84)

Ανταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά με
ὅλους καὶ ὅλας μεσον Διαπλά-
σεως. — Ἀμυδρὰ Λάμψις.

(ΚΒ' — 85)

Παρόραμα: ΚΒ'—56 ἡ διεύθυν-
σις εἶναι Θ. Πουλόπουλον,
διὰ Σ.Κ. Ἀμαροῦσιον. — Σφαιρο-
τρικημένη Κνανόλενος.

(ΚΒ' — 86)

Παραιτοῦνται τοῦ Συλλόγου
Ἐρμῆς: Πρόεδρος Α. Ε.
Μαργαρίτης, Γενικὸς Γραμματεὺς
Ε. Κοντοθανάσης. Μέλη: Πραγ-
τούνας, Θεβαῖος, Ι. Σκυλογιάν-
νης, Διαμαντόπουλος, Γ. Σ. Σταυ-
ροπούλος, Ἀσημόπουλος, Κ Κομ-
πορόδης.